

Devils end udenfor denne By, og det forekommer mig ogsaa betænkeligt, fordi jeg troer, at jo færre Dommere der er, desto større Forbringelse maa man gjøre til Bevistet. Jeg skal derfor tillade mig at henstille, om der ikke ogsaa burde foregaae en Forandring med Hensyn til Slutningen af § 16, og, saavidt jeg erindrer, fandtes der heller ikke nogen saadan Bestemmelse i Udkastet, som det oprindeligt blev forelagt af den høitærede Justitsminister.

Justitsministeren: Det, som er anerkjendt næsten af alle Talere, og som ogsaa væsentlig stemmer med, hvad jeg andetsteds har gjort gjældende, forekommer mig at være tilstrækkeligt til at vise, at det er aldeles nødvendigt, at der foregaaer en Forandring i Lovudkastet, saaledes som det fra det andet Thing er kommet hertil. Da det allerede har været Gjenstand for saa udtømmende Forhandlinger, kan jeg indskrænke mig til nogle enkelte Bemærkninger. Allerede i § 1 er der en mindre heldig Bestemmelse, som er antydet af den første ærede Taler (Klein), men hvorpaa han ikke gik ind, og jeg skal heller ikke videre gaae ind paa dens Realitet; det er Bestemmelsen om, hvorvidt der fremdeles skal være en første Voterende i Retten. Der er en Ting, som jeg maaskee tør henlede Opmærksomheden paa, nemlig Paragrafens Redaktion med Hensyn til dette Punkt, idet det i Lovudkastet heder, at den Justitiarius hidtil tilkommende Bemyndigelse til at fordele Forretningerne imellem samtlige Rettens Assessorer forbliver uforandret, dog saaledes, at ingen enkelt Assessor af særligt Hensyn til den samlede Rets dømmende Forretninger bør fritages for Deeltagelse i Retspleien ved Afdelingerne. Redaktionen er af Vigtighed; thi Forordningen af 28de Februar 1845 § 8 omtaler ikke dette som Noget, der henhører til Justitiarii Bemyndigelse, saaledes som denne Redaktion betegner det. Der er ingen Bestemmelse i Forordningen om, at der skal være en første Voterende; det forudsætter den som givet; men Justitiarius bestemmer ikke paa samme Maade, paa hvilken han fordele de øvrige Forretninger, hvem af Rettens Assessorer det er, der skal votere først. Forudsatte jeg, at Thinget vilde gaae ind paa at faae

den her omhandlede Bestemmelse hævet, saa vilde jeg dog endnu tilføie den Erindring, at det ikke lod sig gjøre at have en Bestemmelse i § 1 med Hensyn til dette Punkt saaledes, som den foreligger i Lovudkastet. — Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts Bde Valgkreds (Liebe) har allerede viist, hvorledes det vilde stille sig, om man vilde holde en Assessor i Reserve. Jeg troer ikke, at man andetsteds har tænkt sig, at han skal staae i Reserve, men at han efter Omstændighederne skal deeltage i en Domblytning saaledes, at de forskjellige Assessorer efterhaanden, efter en kort tilbagevendende Tid, skal komme til at votere først, og jeg skal derfor ikke nærmere gaae ind paa dette Punkt. Saafremt det ved 2den Behandling skal komme frem, er det Noget, som særdeles let lader sig paavise at være i højeste Grad upraktisk. — Den Forandring, som i det andet Thing er bragt ind i Regeringsudkastet med Hensyn til de i Forordningen af 11te April 1840 § 83 og Forordningen af 28de Februar 1845 § 17 omhandlede Tyveri-, Bedrageri- og Hælerisager, har været Gjenstand for en saa udførlig Behandling, at jeg heller ikke med Hensyn til dette Punkt skal Andet end gjøre to Bemærkninger. For det Første forekommer det mig efter Lovudkastet, at man andetsteds er gaaet ud fra en urigtig Forudsætning af disse Handlingers egentlige Natur; denne — som det forekommer mig — urigtige Forudsætning har man ladet træde frem i selve Lovforslaget, naar man der bestemmer, at „som offentlige Politisager blive foruden de allerede i Lovgivningen som saadanne betegne, derunder de i Forordningen af 11te April 1840 § 83, jfr. Forordningen af 28de Februar 1845 § 17, omhandlede Tyveri-, Bedrageri- og Hælerisager at behandle“ osv. Disse Sager betegnes i den gjældende Lovgivning ikke som offentlige Politisager, hverken i Forordningen af 1840 eller i Forordningen af 1845. Der bestemmes i disse Forordninger, at den Slags Sager skulle behandles ved Kriminal- og Politiretten; men det er noget ganske Andet end det, at de ere Politisager. Man behøver blot at see hen til Paragrafen i Forordningen af 1840 for at see, hvad det skal sige, at en Sag skal